

Sygn. akt V Pz 4/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie następującym :

Przewodniczący: **SSO Magdalena Marczyńska**

Sędziowie: **SSO Urszula Sipińska-Sęk (spr.)**

SSR (del.) Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant: asyst. sędz. Ewa Czarnecka-Stuleblak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. R.

przeciwko P. M.

o diety i ryczałty za nocleg

w przedmiocie zażalenia pozwanego na postanowienia Sądu Rejonowego Sądu Pracy

w T. M.. z dnia 17 grudnia 2015 roku i 18 stycznia 2016 roku w sprawie sygn. akt IV Np 13/15

postanawia:

- 1. sprostować komparycję postanowienia Sądu Rejonowego w Tomaszowie M.. o odrzuceniu sprzeciwu, w ten sposób, że błędnie wpisany rok „2015” zastąpić prawidłowym „2016”;**
- 2. odrzucić zażalenie na postanowienie z dnia 17 grudnia 2015 roku;**
- 3. uchylić zaskarżone postanowienie z dnia 18 stycznia 2016 roku i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem wydanym w dniu 17 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w T. M.. oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 11 maja 2015 roku wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt IV Np. 13/15.

Kolejnym zaskarżonym postanowieniem wydanym w dniu 18 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy – Sąd Pracy T. M.. odrzucił sprzeciw pełnomocnika pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 11 maja 2015 roku wydanego w postępowaniu upominawczym

w sprawie sygn. akt IV Np. 13/15. W uzasadnianiu Sąd wskazał, że skoro postanowieniem

z dnia 17 grudnia 2015 roku oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciw, to sprzeciw ten jako wniesiony po upływie terminu ustawowego na podstawie art. 504 §1 k.p.c. należało odrzucić.

Zażalenie na powyższe postanowienia w dniu 27 stycznia 2016 roku wniósł pełnomocnik pozwanego P. M. zaskarżając je w całości, w tym postanowienie z dnia 17 grudnia 2015 roku w trybie art. 380 k.p.c.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, który nie został przez Sąd Rejonowy uwzględniony. Sąd Rejonowy nie podał uzasadnienia swojej decyzji. Pełnomocnik pozwanego podniósł, że odmowa przywrócenia terminu do złożenia sprzeciwu a w konsekwencji jego odrzucenie było wadliwe, gdyż pozwany nie złożył w terminie sprzeciwu bez swojej winy. Adresowana do niego korespondencja sądowa nie została bowiem odebrana przez niego, a przez jego matkę, która jest osobą starszą i na tyle nieporadną, iż nie wiedziała co zrobić z listem. W tym czasie pozwanego, który jest kierowcą międzynarodowym nie było w kraju, a zatem matka pozwanego nie miała możliwości przekazania mu korespondencji sądowej. O przekroczeniu terminu do złożenia sprzeciwu pozwany dowiedział się dopiero w dniu, kiedy sąd po raz pierwszy sprzeciw odrzucił, gdyż pozostawał w błędnym przekonaniu, iż matka odebrała list znacznie później, niż to w rzeczywistości miało miejsce.

Wskazując na powyższe pełnomocnik pozwanego P. M. wniósł o uchylenie zaskarżonych postanowień i zasądzenie kosztów zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu zażaleniowym.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego na postanowienie z dnia 17 grudnia 2015r. w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty podlega na podstawie art. 397§ 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Zażalenie do sądu drugiej instancji w myśl art. 394 §1 k.p.c. przysługuje jedynie na postanowienia kończące postępowanie w sprawie oraz enumeratywnie wymienione w art. 394 §1 k.p.c. Postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia środka zaskarżenia nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie ani enumeratywnie wymienionym w treści art. 394§1 k.p.c., a zatem nie podlega zaskarżeniu.

Nie oznacza to jednak, że kwestia odmowy przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie podlega sądowej kontroli. Prawdliwość rozpoznania wniosku i przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu ma znaczenie dla ustalenia czy termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty został zachowany. Dlatego postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu do złożenia środka zaskarżenia może być skutecznie kwestionowane na podstawie art. 380 k.p.c. w zażaleniu na kończące postępowanie postanowienie, gdyż ma wpływ na rozstrzygnięcie zawarte w tym postanowieniu. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 roku, I Cz 74/14, Legalis nr 1160451, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 roku , IV CZ 101/13, Legalis 819303).

Oznacza to, że kwestia odmowy przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty jako wpadkowa jest badana przez Sąd drugiej instancji przy okazji rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, które jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Co więcej kwestia ta ma podstawowe znaczenie dla oceny prawidłowości tego postanowienia. Tymczasem Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu o odrzuceniu sprzeciwu nie wskazał przyczyn, które legły u podstaw oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Uniemożliwia to dokonanie merytorycznej kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia, bowiem Sąd rozpoznający zażalenie musi mieć możliwość skontrolowania prawidłowości odmowy przywrócenia terminu w świetle przesłanek z art. 168 § 1 KPC. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 roku, II Uz 62/11, Legalis 490636). Nie wskazanie w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego o odrzuceniu sprzeciwu okoliczności, które spowodowały zdaniem tego Sądu bezzasadność wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy. Nie pozwala bowiem dokonać kontroli prawidłowości decyzji Sądu I instancji nie tylko w przedmiocie oddalenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, ale także postanowienia o odrzuceniu sprzeciwu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb., pozostawiając temu Sądowi na podstawie przepisu art. 108 § 2 k.p.c. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego

Na podstawie art. 350§3 i 1 k.p.c. Sąd II instancji z urzędu sprostował oczywistą omyłkę w komparycji postanowienia Sądu Rejonowego w Tomaszowie M.. o odrzuceniu sprzeciwu w zakresie roku jego wydania. Jak wynika bowiem z chronologii akt sprawy, postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu zostało wydane przez Sąd I instancji po postanowieniu oddalającym wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, a to ostatnie zapadło w dniu 17 grudnia 2015r. Oczywistym jest zatem, że postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu jako późniejsze nie mogło zapaść w dniu 18 stycznia 2015r. Z tych względów Sąd Okręgowy sprostował oczywistą omyłkę w komparycji postanowienia Sądu Rejonowego w Tomaszowie M.. o odrzuceniu sprzeciwu w ten sposób, że błędnie wpisany rok „2015” zastąpił prawidłowym „2016” roku.